

Jagech zur u ciotki Klary przedwoł

Downymi casy zur na Śląsku (uwielbiany do dziś) był cynsto warzony. Roz abo dwa razy w tydniu, a juz na pewno we sobota. Dlo sporządzynio zuru trza było mieć zakwas zurowy. Niy każdy poradziół tyn zakwas sporządzić. Było to sztukom – myśla – tajmynom, wtoro we stopniu zupełnym opanowała moja ciotka Klara. Była łona (nazwia jom dzisiej znanymi mi słowami) producentkom i dystrybutorkom tego spaniałego zakwasu zurowego. Jeji sława niosła sie szyroko po okolicy Szarleja, Piekor, Bytonia i inkszych na zapociu miejscowościach. Jak wtoś był amatorem dobrego zuru śląskiego, to zakwas kupuwoł ino u moi ciotki.

Ciotka Klara miyszkała we chałupie po naszych pradziadkach i gospodarstwo polne prowadziła, wtore jakby dziś sie dało przywrocić zwało by sie: agroturystycznym. Były tam we ciotcynym agro-chlywiku wieprzki szlachtowane na podzim, kozy co dnia (bez lato) pasone na łąkach okolicznych i rantach drog, kroliki we specjalnych kłotkach, kur i kacek cołki plac ale nojpiyrsze to były gęsi. Śnich piyrze i tuste były rarytasym niy do przecyniynio. Jesce była walkownia i na podzim heklowane na srogich romach gardiny. Gospodarstwo – jak widzicie – całym pyskym. Było to gospodarstwo i agro – zagroda wielorodzinno, skuli pomiyszkiwano mit moich trzech przemiłych ciotek. Klary coch juz zapodoł ale jesce ciotki Any i Trudy. Miana tu pomina, bo to moze sie dostać do IPN-u.

Gospodarzyło sie ciotkom nad wyraz udanie ze pożytkami dlo sia ale i dalszy familije i somsiadow. Jo swoje piyrsze wiadomości ło ekosferze i rolnictwie zdobywoł na placu u ciotek we towarzistwie licznegu kuzynostwa pci obojga. Wielgom dlo mie frajdom było dozwołyństwo prowadzynio na lyńcuchu koz na pastwisko choć i spotkania bliskego stop-

nia ze kozłowymi rogami mie niy minoły. Wszystkie wolne kwile (niywolne tyz) rod żech spędzoł na placu u ciotek. W tym teroz postrzegom jakiś atawizm wywodzynio sie moich przodkow ze stanu rolniczego. Atoli zdarzyło sie roz iz ciotki ponaglone spodziywanom zmianom pogody musiały we siyle cołkich swoich familii drabko pozagrabiać siano na polu.

Ciotka Klara, niy mając na widoku żodnego mondrzejszego łody mie powierzyła mi (we swoi świynty naiwności) piecze nad punktym sprzedaży zuru. Ruszyli wszyjscy na pole a jo... a jo łostoł panym na gospodarstwie. Żech na wroble ze szłojdra szczyłoł i kroliki futruwoł, toch wcale niy stracioł kontrole nad dziyżkom ze zurem. Klijnynty przichodzyli, bo to jak roz był piątek a jo jym do krauzow zur nalywoł. Sprawa sie rypla jak prziszło do płacynio. Jo ze piondzami niy mioł żodny wprawy, bez to kozołech kljnyntom zapłacić na drugi roz abo jak ciotka wrocom z pola. Tak żech sie to uprościło. Coz zech mioł gowisia męcyć? Pod wiecor jak ciotki wrocioły z pola, ciotka Klara spytała sie mie wielach to przedoł zuru. Pokwołołech sie, że prawie cołko dziyżka.

A kaj mos piondze Jorguś? Na te pytanie żech ciotce łodpedzić niy poradziło. Moje tumacynie, że zapłacem jutro abo na drugi roz niy przipadło ciotce do przekonanio. Na tym sie skońcoła moja kariera handlowo. Nigdy juz niy byłech dopuscony do czynności kupieckich. Smak ciotcynego zuru, jest do dziś spominany we Piekarach. Smacnego!